

Війна за Свій шлях

23.02.22, 01:20

Того вечора, згорбившись, сиділа на кухні. За вікном морозна ніч. Мій телефон щоразу відгукувався слабеньким вібруванням, коли юнацькі голоси збільшували гучність. Спілкуючись із друзями, я була десь за межами цієї кімнати, квартири.. Ба навіть простір та час не могли зупинити мою думку. Але я повернулась до реальності, коли один із хлопців гукнув мене: "Агов, ти тут?".

- Так, вибачте. Я, мабуть, піду спати: сьогодні був доволі виснажливий день. Добраніч.

Попрощавшись, я ще хвилин з десять так і сиділа, дивилася в нічну темінь. Кухня без світла напрочуд заспокоює, дає змогу ширяти сліпим очам, літати думкою ген за колосисті поля. Увімкнула телефон. Яскравий екран пронизав чорноту, ледь не осліпивши мене саму. Гортаю нескінченну стрічку тік току. Через якийсь час трапилося відео з українською символікою. "Рідко таке зустрінеш, - подумала, - як же мало подібного контенту". Різко вставши, від чого моя спина декілька разів хруснула, пішла до ліжка.

02:14.

Треба вкладатись. Завтра контрольна, втомленою мало що зробиш. Тільки-но моя важка голова торкнулася подушки, весь мій розум та тіло поринули в цілющий світ. Можливо, це був мій останній безтурботний сон.

24.02, 6:57

Цього ранку я вперше прокинулась без будильника. Його замінили повідомлення рідних, друзів та телеграм каналів. **"Нас бомбардують"**. Від цих слів досі тремтить тіло. Тоді я списала все на невдалий жарт від кращого друга. Лише зараз я розумію, що не хотіла це сприймати за реальність. Декілька хвилин поспіль я дивилась на подібні смс від своїх близьких друзів, батьків. Що я відчувала? вперту невіру.

З кожною хвилиною паніка охоплювала своїми липкими обіймами все більше й більше народу. Нескінченні черги в магазинах, банкоматах. На полицях мого рідного "АТБ" не залишилося майже нічого.

Минув день. За ці години було знищено немало аеропортів, складів з боєприпасами. "Не хвилюйся, цивільних не чіпають". Потім я неодноразово проллю не одну ріку сліз за поринутими в небуття від російської кулі.

Дні пролітали швидко, проте не відчувався хоч якийсь порух часу. Ще вчора мерзла лютнева земля спочивала під ковдрою снігу. Сьогодні ж за вікном я не бачу жодної купки льоду. Намагаючись підтримувати зв'язок із рідними та друзями, що наразі не поряд, я щодня списувалась з ними. Та кожного разу мене стрічали гіркі новини.

26.03

Болить, але я стараюсь не звертати уваги. Кожна нова розвалена будівля, кожен постріл у невинного, кожна померла дитина ятрить ті рани, що навряд вже заживуть.

Сьогодні мій товариш нарешті вибереться із самого пекла. Моїм друзям, що живуть у Херсонській області, випала не найкраща нагода побачити на власні очі, що таке окупація.

Перші тижні після повномасштабного вторгнення повідомлення з групи:

-Чули? Бусик із цивільними розстріляли. Пару кварталів від мого дому.

-Так, правда. Я чув постріли, але не знаю за що їх вбили.

-Там люди в паніці тиснули на газ, намагалися проїхати рашистський блокпост. В автівці було дві дитини

Ще:

-Так, «брати-сестри», по хатах ходять зі зброєю. Будьте обережні, я вас прошу."

-Що хочуть?

-Збирають пацанів, чоловіків, скоріш за все живий щит чи гарматне м'ясо.

Я вже мовчу про інтернет та телефонний зв'язок. Друге заблокували одразу, натомість почали роздавати російські сімки. А інет працює з шаленими перебоями й до цього часу. Усюди майорить кацапський триколор, який вони навіть розтлумачити не можуть. Гидко.

Перший місяць повномасштабного вторгнення на мою землю. Щоночі мені сняться жахіття, де клята русня вбиває мою сім'ю. Щоранку, читаючи

невтішні новини, мене придушує до землі з новою силою. Щодня я не відчуваю нічого, окрім болю та сліз. Щовечора я лягаю спати набагато раніше, з надією, що цей день нарешті закінчиться, і я зможу почути вранці добру новину. Хіба не це пеклом зветься?

Сьогодні я вперше почула сирену. Нудить, на очі набігають сльози. До цього часу я чула її тільки з динаміка власного телефону чи телевізора у вітальні. У ті далекі безтурботні дні дитинства я й подумати не могла, що це страшне виття накриє моє місто, мою країну..

Так і зотіли перші місяці кошмару. Вони згоріли, як тіла простих людей, що в свою чергу загинули від катувань чи кулі, в кращому випадку. Здається, час зупинився. Чи, може, його зовсім не існує? У ясному світлі я бачу той останній мирний день, коли розмовляла з друзями по телефону. Далі лиш густа темінь, окроплена кров'ю. У прямому сенсі, життя кожного українця розділилося на "до" та "після". На жаль, в найжахливішому контексті.

Столиця вільна. Але мою пам'ять не покинуть звірства, що скоїли ці мерзотники. На випаленій землі стелиться барвінок, На голих стінах, що zostалися від гарних будинків, розрісся мох. Справді, життя та смерть завжди йдуть пліч-о-пліч.

Якесь число якогось місяця.

Чесно, я втратила рахунок днів, бо вони такі однакові. Лише пара моїх товаришів змогла виїхати. Один спочатку до Грузії (36 годин без пересадок в мікроавтобусі. Зі слів самого друга, це справжній жах), потім до Німеччини. Другий зробив шалений гак (Крим - Краснодар - ще якісь русняві міста - Латвія - Литва - Польща - Західна Україна), аби дібратися Одеси. Я невимовно рада за них, що вони змогли втекти від лап окупантів. Та радість щоразу хутко змінюється гіркою образою на увесь світ. Чому мій народ повинен тікати із власної домівки?

Нема прощення тим, хто почав цю війну, хто її продовжує, підтримує, хто катує, вбиває, голосить "слава расії" і тим, хто мовчить!

Ось разюча різниця між українцями та московитами - ми завжди боролися за волю та кращу долю своєї Батьківщини, кацапи ж намагаються завоювати чужі землі.

Минає весна. Зелень рясніє, немов і нема тої війни. Лише проходячи повз людей можна відчувати на собі всю атмосферу "спасіння". У кожного

українця скляні очі. Мені боляче за них. Проте вони не жаліються. Хтось переказує гроші на ЗСУ, когось люб'язно запросили плести камуфляжні сітки (так, мене:)), дехто малює, співає патріотичні пісні - кожен по-різному підіймає козацький дух. Хіба країна з такими дітьми може програти? Пишаюся.

Ось і літня пора. Здавалося б, кінець навчання, час веселощів. Та для нас це всього лиш сезон посиленої боротьби проти путлерівців.

Забігаючи наперед, можу сказати, що це літо було досить яскравим. За це дякую моїм друзям-землякам. Улітку я змогла трохи відволіктися, наповнитися силою, аби ще ліпше ненавидіти загарбників. На фронті настав переломний момент: наші пішли в наступ. Звільнений Харків, упевнена, а головне успішна контратака у херсонському напрямку, бавовна в Криму. Справді фayne літечко.

Сьогодні закінчився вересень. Майже 8 місяців... Може, це сон? Може, я лиш сплю в ніч середи? Най би було так. Час, клацнувши годинниковою стрілкою, зупинився. Не одна я так думаю - кожен свідомий українець зараз не розуміє, чому в лютому жовтіє листя. Та у всього є свій кінець. Я вірю, навіть знаю, що кінець війни, можливо, і не так близько, як хотілося б, проте буде увінчаний нашою перемогою над рашизмом. Сили нам, віри та ще більшої волелюбності!

Слава Україні!

Загорулько Дар'я